

STRAKS stamgjesten med en forkjærlighet for mørkt kjellertappet trådte inn i skjenkestuen «Fiskermannens hvile», stod det klart for alle at han nok ikke var sitt vanlige, livsglade jeg. Ansiktet var dradd, knuget av dype bekymringer, og med bøyd hode slo han seg ned i et avsides hjørne. Han kom ikke med noe bidrag til samtalen, som med Mr. Mulliner som det selvfølgelig midtpunkt utfoldet seg foran kaminen. Bare nå og da lød det et hult sukk fra hans kant.

En velmenende sjel satte fra seg glasset, gikk bort og la en trøstende hånd på skulderen til stakkaren.

— Hva er det som er i veien? spurte han. — Har du mistet en god venn?

— Verre enn som så, svarte Mørkt Kjellertappet. — Jeg har mistet en kriminalroman. Jeg var kommet halvveis i den på toget hjemover, og så glemte jeg den i kupéen.

— Min nevø Cyril, interiorarkitekten, var ute for det samme engang, sa Mr. Mulliner. — Slikt hender...

— Og nå, sa Mørkt Kjellertappet. — Nå ser jeg frem mot en søvnlos natt. Jeg kommer til å ligge og kaste meg urolig frem og tilbake i sengen og lure på hvem det egentlig var som forgiftet Sir Geoffrey Tuttle.

— Han ble altså forgiftet?

— Ingen tvil om det. Personlig tror jeg nå forresten at det var sognepresten som gjorde det av med ham. Det var alment kjent at presten var påfallende interessert i eksotiske sør-amerikanske giftstoffer.

Mr. Mulliner smilte overbærende.

— Det var nok ikke sognepresten, sa han. — Jeg har tilfeldigvis lest «Mysteriet på Murglow herregård». Den skyldige viste seg å være rørleggeren.

— Hvilken rørlegger?

— Han som kommer for å reparere dusjen ut i annet kapittel. Sir Geoffrey hadde begått en urett mot hans tante engang ved århundreskiftet, så han festet en farlig giftslange inne i røret til dusjen ved hjelp av lim. Når så Sir Geoffrey skrudde på det varme vannet, smeltet limet. Dermed kom slangen løs, falt ned gjennom et av hullene i dusjen, bet Sir Geoffrey Tuttle i benet, og forsvant ned avløpet.

— Men det er noe som ikke stemmer der, sa Mørkt Kjellertappet. — Mellom annet kapittel og mordet går det jo flere dager.

— Naturligvis glemte rørleggeren å ta med seg slangen første gang han kom, så han måtte gå tilbake og hente den og komme igjen en annen dag, forklarte Mr. Mulliner. — Jeg håper at disse opplysninger kan tjene som et nerveberoligende middel.

— Jeg føler meg allerede som et nytt menneske, sa Mørkt Kjellertappet. — Jeg hadde kommet til å ligge våken i hele natt og gruble over det mordet.

— Skulle ikke ha forundret meg. Min nevø Cyril hadde det på samme måte. Og en virkelig kriminalroman-entusiast som berøves sin yndlingslektüre, vil ikke sky noe middel for å få tak i boken igjen. Han blir som en narkotiker som ikke får kokain. Min nevø Cyril...

— Pussig hva folk glemmer på toget, sa en lagerøl. — Kofferter, paraplyer, til og med utstoppede chimpanser, har jeg latt meg fortelle. Jeg hørte forleden dag...

MIN nevø Cyril (fortalte Mr. Mulliner) var den mest lidenskapelige leser av detektivfortellinger jeg noengang har truffet. Det skyldtes kanskje at han var en spinkel, svakelig ung mann, et lett offer for alle sykdommer som tilfeldigvis gikk på omgang. Hver gang han måtte puttes i seng med kusma, influensa eller meslinger, fikk han tiden til å gå ved å lese kriminalromaner. Og appetitten vokser jo mens en spiser, så på det tidspunkt da denne historien begynner, var han blitt fullstendig henfallen. Ikke bare leste han hver eneste detektivbok han kunne få kloen

i, han var også alltid å finne i teatret når det ble spilt stykker av den sorten der knokkelarmer plutselig dukker frem fra sjatollet, og publikum blir mildt forbauset hvis lyset er tent på scenen i ti minutter sammenhengende.

Det var under en fremførelse av «Den grå vampyr» på St. James-teatret at han kom til å sette seg ved siden av Amelia Bassett, en pike han skulle komme til å elske med hele den opplagrete lidenskap hos en mann

som hittilnærmest hadde veket sky tilbake fra det annet kjønn.

Han visste riktignok ikke da at hun het Amelia Bassett. Han hadde aldri sett henne før. Alt han visste var at han nå hadde møtt sin skjebne, og gjennom hele første akt lurte han på hvordan han skulle klare å bli kjent med henne.

Idet lyset kom på i mellomakten, ble han vekket fra sine tanker av en stikkende smerte i høyre ben. Han spekulerte nettopp på om det kunne skyldes gikt eller revmatisme, da han kom til å se ned — og oppdaget at det var hans nabo som hadde vært så oppslukt av forestillingen, at hun hadde forsynt seg med en håndfull av benet hans og knuget det under påvirkning av spenningen.

Det slo Cyril at her hadde han i grunn et passende påskudd til å innlede en samtale.

— Unnskyld, sa han.

Piken snudde seg mot ham. Øynene skinte og nesetippen skalv fremdeles.

— Omforlatelse, jeg hørte ikke riktig...

— Det gjelder benet mitt, sa Cyril. — Kan jeg få det tilbake? Hvis De er ferdig med det altså.

Hun sa ned, og kvakk til.

— Jeg ber så meget om unnskyldning, gispethun.

— Å, kjære, sa Cyril. — Det er da bare hyggelig å kunne være til litt nytte.

— Jeg ble aldeles revet med. — De er visst en tilhenger av kriminalskuespill?

— Jeg synes de er alle tiders!

— Ligemåde. Og kriminalromaner?

— Gid, ja!

— Har De lest «Blod på rekkverket»?

— Om jeg har! Jeg synes den var enda bedre enn «Avskårne struper».

— Samme her, sa Cyril. — I en helt annen klasse. Smartere mord, mer intelligente detektiver, vanskeligere oppklaring... bedre på alle måter.

To felles sjeler så hverandre inn i øynene. Det finnes ikke tryggere grunnlag for et gryende vennskap, enn felles smak i litteratur.

— Jeg heter Amelia Bassett, sa piken.

— Cyril Mulliner. — Han rynket pannen og tenkte hardt. — Bassett? Det er noe kjent...?

— De har kanskje hørt tale om min mor, Lady Bassett. Hun er en berømt storviltjeger og oppdagelsesreisende. Drar gjennom jungelen og sann. Akkurat nå er hun gått ut i foajéen for å ta en sigarett. Forresten... Den unge piken ble litt usikker. — Hvis hun oppdager at vi to snakker sammen, så husk at vi traff hverandre hos Polterwoods.

— Stol på meg.

— Mor liker nemlig ikke at noen snakker med meg uten at vi er ordentlig presentert. Og hvis mor ikke liker noen, så har hun en tilbøyelighet til å slå dem i hodet med en hard gjenstand.

— Omtrent som menneskeapen i «Blod i litervis»?

— Nettopp. Si meg forresten, sa hun og skiftet samtaleemne. — Sett at De var millionær, ville De da foretrekke å bli dolket i ryggen med en papirkniv, eller ville De heller bli funnet død uten noe tegn til ytre vold, stirrende med redelsslagne øyne som om De hadde sett noe forferdelig?

Det var ikke langt fra at Cyril øyeblikket etter hadde befunnet seg i nøyaktig denne siste situasjon. Idet han skulle til å svare, gled nemlig hans blick forbi den unge piken, og han oppdaget at en dame med alle tegn på usedvanlig viljestyrke nettopp hadde

Cyril oppdaget at en dame med

satt seg på plassen bortenfor og mønstret ham kritisk gjennom en lorgnett.

— Det er kanskje en venn av deg, Amelia? spurte hun.

— Dette er Mr. Mulliner. Vi traff hverandre hos Polterwoods.

— Så? sa Lady Bassett.

Hun inspiserte Cyril ytterligere gjennom lorgnetten.

— Mr. Mulliner minner litt om høvdingen av Nedre Isis, bemerket hun. — Skjønt høvdingen var naturligvis mørkere og hadde ring i nesen. En hyggelig og omgjengelig kar, bortsett fra at han hadde det med å bli noe vel familær når han hadde drukket

smuglerbrer til å skyte

— Æh...

spurte Cyril

— Han o

som en gen

Bassett ko

— Men e

under De

han kansk

god tone?

— Skull

sa Lady B

delig kon

dag. Hvil

menneske

jeg at je

noen vir

... usedvanlig viljestyrke mønstret ham kritisk gjennom lorgnetten.

ble nødt
atlig det?
kke helt
te Lady
de vært
kunne
rebok i
meg,
å san-
oss en
sert i
tror
Dem

Teppet gikk opp for annen akt, og Cyril ble overlatt til sine egne tanker. I dyp glede følte han at kjærligheten nå omsider var kommet inn i hans liv. Men det var også Lady Bassett, måtte han dessverre innrømme. Vel, tenkte han, noe er det bestandig.

JEG skal gå ganske lett hen over beretningen om hvordan Cyril vant Amelias hjerte. Det får klare seg å nevne at han gjorde meget raske fremskritt. Fra det øyeblikk da han fortalte Amelia at han engang hadde truffet Agatha Christie personlig, var saken i grunnen avgjort. Og

en eftermiddag han stakk innom og oppdaget at Lady Bassett var reist på landet, tok han sin pikes hånd i sin og erklærte henne sin kjærlighet.

En stakket stund var alt bare herlighet og glede. Amelias reaksjon var meget positiv — hun sluttet seg begeistret til hans forslag om marsj opp den røde løperen. Idet hun kastet seg i hans armer, gjorde hun uttrykkelig oppmerksom på at han var hennes drommers helt.

Men efterhvert kom det inn en litt skurrende tone.

— Det nytter ikke, sa hun, og de vakre øynene fyltes av tårer.

— Mor kommer aldri til å gå med på det.

— Og hvorfor ikke? spurte Cyril, dypt såret. — Hva skulle hun ha imot meg?

— Aner ikke. Men når hun snakker om deg, kaller hun deg bestandig for det «persillebladet».

— Persillebladet? sa Cyril. — Hva er egentlig et persilleblad for noe.

— Det er ialfall noe som mor ikke har noe særlig til overs for. Det var forresten nokså dumt at hun oppdaget at du var interiørarkitekt.

— Det er da et meget vel ansett yrke, sa Cyril, en aldri så liten tanke kjølig.

— Naturligvis. Det er bare det at mor beundrer menn som hører hjemme ute på de store, åpne vidder.

— Hva det angår, så har jeg også forsøkt meg som havearkitekt.

— Joda, jeg vet det. Men likevel...

— Hør nå her et øyeblikk! sa Cyril indignert. — Vi lever da ikke lenger i forrige århundre. Alt prat om foreldrenes samtykke ble umoderne for over en menneskealder siden.

— Det kan godt hende. Men ingen har fortalt det til mor.

— Dette vil jeg ganske enkelt ikke finne meg i! erklærte Cyril.

— Jeg har aldri før i mitt liv hørt sånt tøv! Kan vi ikke rett og slett stikke av og gifte oss i all stillhet, og så sende henne et kort fra Venezia eller noe sånt, med kryss og «Her bor vi. Skulle ønske at du også var her?»

Amalia skalv.

— Sannsynligvis kom hun til å være der. Du kjenner nok ikke mor. Det øyeblikk hun fikk kortet, ville hun komme settende og legge deg over kneet sitt og gi deg bank med en hårbørste. Og jeg er redd jeg ikke lenger ville kunne føle helt det samme for deg, efterat jeg hadde sett mor gi deg ris med en børste. Det ville ødelegge bryllupsreisen for meg.

Cyril rynket pannen. En mann som har tilbragt størsteparten av sitt liv med å prøve stadig nye medisiner, er nå engang litt av en optimist.

— Det er bare én ting å gjøre, sa han. — Jeg skal snakke med din mor og prøve å få henne til å se mer fornuftig på sakene. Hvor er hun for tiden?

— Hun reiste ned til Sussex imorges for å besøke Wingham.

— Utmerket. Jeg kjenner Wingham. Jeg har så å si en stående invitasjon til å komme og besøke dem. Tenker jeg like godt sender et telegram om at jeg kommer, og så drar jeg nedover i eftermiddag. Jeg akter å sette inn en charme-offensiv overfor din mor, og nå så det rette øyeblikk kommer, skal jeg overraske henne med den store nyheten. Det kan jo hende det går. Det kan også hende at det ikke går. Men vi har ialfall en sportslig chance.

— Men du er så stille og forknytt, Cyril! Så altfor beskjedne. Så sky og tilbakeholdende. Er du nå sikker på at du klarer dette?

— Kjærligheten vil gi meg styrke.

— Men tror du kjærligheten kan gi deg nok styrke? Tenk på hvordan mor er! Det spørs om ikke en god, stiv drink vil være til adskillig større hjelp.

Cyril så skeptisk ut.

— Legen har forbudt meg å nyte alkohol. Han sier det øker blodtrykket.

— Det kan godt være. Men hvis du skal ha med mor å gjøre, trenger du alt det blodtrykket du kan få tak i. Jeg vil innstendig rade deg til å legge et aldri så

lite underlag før du snakker med henne.

— Som du vil. Cyril nikket, åpenbart i dype tanker. — Du har nok rett. Jeg skal gjøre som du sier. Og adjø så lenge, vennen min!

— Adjø, elskede Cyril! Du lover å tenke på meg hvert eneste sekund mens du er borte!

— Hvert sekund! Det vil si: praktisk talt hvert eneste sekund. Du skjønner, jeg har nettopp fått tak i Horatio Slingsbys siste bok, «Gift i suppen», og jeg kommer nok til å smake litt på den fra tid til annen. Men altså resten av tiden... Har du forresten lest boken?

— Ikke ennå. Jeg har den, men mor lånte den med seg.

— Så? Vel, vel. Skal jeg nå et

tog så jeg er fremme før middag, må jeg nok stikke. Farvel, vennen min, og glem ikke at Gilbert Glendale i «Tæen som forsvant» vant den piken han var glad i, til tross for at han måtte slåss mot to mystiske kvelere og hele Den Svarte Hånds bande!

Han kysset henne omt, og styrtet avsted for å pakke.

DET var to timer med tog fra London til Sir Mortimer og Lady Wingham's herresete Barkley Towers. Men for Cyril svant timene raskt, fylt som de var av tanken på Amelia og lesningen av åpningskapitlet i Horatio Slingsbys dramatiske fortelling. Ja, så fengslet ble han, at det var først da toget begynte å tøffe ut igjen fra Barkley Regis stasjon, at han oppdaget at han alt var fremme. Han fikk slengt seg ned på perrongen akkurat i siste øyeblikk.

Han hadde tatt hurtigtoget syv null fem, det som stanset bare ved Gluebury Peverill. Følgelig ankom han til Barkley Towers og ikke bare i god tid til middag, men også tidnok til å overvære den livgivende utdeling av cocktails som gikk forut for måltidet.

Det var ikke særlig mange gjester på herregården, konstaterte han da han trådte inn i salongen. Foruten Lady Bassett og ham selv, var det bare et intetsigende par ved navn Simpson, samt en høy, staut kar, bronsebrun i fjeset og med stål i blikket. Ingen ringere enn Lester Maplehurst, den berømte storviltjeger, betrodde verten ham.

Kanskje det var det psykiske press ved å være i samme rum som hele to oppdagelsesreisende og storviltjegere, som fikk Cyril til å innse at her gjaldt det å følge Amelias råd jo før jo heller. Men det er mulig at synet av Lady Bassett alene ville ha vært nok til å få ham til å bryte med et liv i totalavhold. Han nærmest kastet seg over cocktailbrettet.

Efter tre glass i rask rekkefølge kjente han seg allerede som en modigere mann. Og så rikelig sørget han for å overrøse den efterfølgende middag med rhinskvin,

sherry, champagne, konjakk og portvin, at han ved måltidets slutt til sin glede oppdaget at hans vanlige engstelse var fullstendig forsvunnet. Da han reiste seg fra bordet, følte han seg kallet til å be et dusin Lady Bassetts om samtykke til å gifte seg med et dusin døtre.

For som han sa til hovmesteren, mens han dunket ham jovialt mellom ribbenene: Hvis Lady Bassett forsøkte seg på noe tøys, ville han ganske enkelt ikke finne seg i det. Ikke det at han kom med noen trusler. Han ville bare ha sagt at han ikke ville finne seg i noe tøy!

Hovmesteren svarte: — Javel, Sir. Neivel, Sir. Og dermed var den samtalen avsluttet.

DET hadde vært Cyrils hensikt — i den løftede og selvsikre sinnsstemning som han nå befant seg — å oppsøke Amelias mor straks etter middag og begynne å bearbeide henne. Men dessverre falt han i en slags døs i røkeværelset, og etterpå ble han innviklet i en teologisk diskusjon med en lakei han traff i hallen. Klokken var derfor nesten blitt halv elleve da han omsider stormet inn i salongen og muntert ropte: — Lady Bassett! Hvor er Lady Bassett! —

Til sin store ergrelse fikk han vite at hun allerede hadde trukket seg tilbake til sitt værelse.

Hadde Cyril vært i en ikke fullt så løftet stemning, ville denne opplysning kanskje ha virket som en svak demper på hans tiltakslyst. Men så generøs hadde Sir Mortimer Wingham's gjestfrihet vært hva drikkevarene angikk, at Cyril bare nikket tretten ganger, for å antyde at saken var oppfattet, hvorefter han straks satte kursen mot Det blå værelse, det — ifølge pålitelige kilder — hans bytte var gått til ro for natten.

Vel fremme ved Det blå værelse banket han friskt på døren og marsjerte inn. Han fant Lady Bassett sittende i sengen. Hun røykte en sigar og leste en bok. Og boken, konstaterte Cyril til sin store overraskelse og stigende forbitrelse, var ingen annen enn Horatio Slingsbys «Gift i suppen».

Synet fikk ham til å bråstanse. — Nei, nå har jeg sett det også! utbrøt han. — Dette er nå vel toppen av alt! Hva mener De egentlig med å rappe min bok?

Lady Bassett hadde allerede senket sigaren. Nå hevet hun øyebrynene.

— Hva har De her å gjøre i mitt værelse, Mr. Mulliner?

— Det er vel tross alt en grense for hva man skal tale, sa Cyril, skjelvende av selvmødelidhet. — Her setter jeg meg i store utgifter for å kjøpe kriminalromaner, og ikke før snur jeg ryggen til, så styrter folk frem fra alle kanter og stjeler dem.

— Denne boken tilhører min datter Amelia.

— Gamle gode Amelia, sa Cyril med varme og glød.

— Alle tiders jente!

— Jeg lånte den for å ha noe å lese på toget. Og vil De nå være så elskverdig å fortelle meg hva De gjør i mitt værelse, Mr. Mulliner?

Cyril slo seg for pannen.

— Naturligvis. Nå husker jeg det. Alt sammen står glitrende klart for meg. Hun sa jo at De hadde lånt den. Og dessuten: Jeg kommer plutselig til å tenke på noe som helt frikjenner Dem fra enhver skygge av mistanke. Jeg hadde litt hastverk på stasjonen idag, kom meg såvidt på bena og fikk slengt kuffertene ut på perongen. Kort sagt: Det ble for mye å passe på sånn med en gang. Og som den kjempetosk jeg er, gikk jeg like godt bort og glemte «Gift i suppen» i kupéen. Vel, vel, jeg må få lov å be så meget om unnskyldning.

— Det skal De få lov til. Og De skal også få lov å forklare hva De gjør i mitt værelse.

— Hva jeg gjør i Deres værelse? — Nettopp.

— Ja, ja, sa Cyril, og satte seg på sengen. — De kan så spørre.

— Jeg har allerede spurt. Tre ganger.

Cyril lukket øynene. Av en eller annen grunn virket hjernen litt tåket, ikke helt i storform.

— Hvis De har tenkt å legge Dem til å sove her, Mr. Mulliner, sa Lady Bassett. — Så la meg endelig få vite det. For jeg kan bare si Dem, at det akter jeg ikke å finne meg i.

Så hvorfor ikke også en interiørarkitekt og leilighetsvis havearkitekt. Ja, jeg bare spør, Lady Bassett!

— Mr. Mulliner, sa hans værelseskamerat — De er full!

Cyril slo flott ut med hånden og falt ned av sengen.

— Kanskje er jeg full, sa han da han krabbet opp igjen. — Men allikevel. Samme hva De sier, så er det ikke til å komme fra, at jeg elsker Deres datter Amelia.

— Det ble en litt trykket pause.

— Unnskyld, men hva var det De sa? utbrøt Lady Bassett.

— Når da? spurte Cyril åndsfraværende, for han var nå hen-

— Det har jeg. Plutselig fikk Cyril noe hardt i blikket. Han rettet seg opp, kjølig og avmålt.

— Hva gjør De min seng? spurte han.

— Det er ikke Deres seng.

— Hvis seng er det da?

— Min.

Cyril trakk oppgitt på skuldrene.

— Jeg synes nå det høres litt rart ut, sa han. — Men jeg skal prøve å late som jeg tror Dem. Jeg vil bare gjenta at jeg synes det hele virker svært underlig, og jeg akter å forfølge saken. Jeg kan forsikre Dem at jeg har meget gode forbindelser på rett hold. Og så skal jeg få lov å ønske Dem en riktig god natt.

BORTIMOT en time senere, etterat han i mellomtiden hadde vandret hvileløst frem og tilbake på terrassen i dype tanker, vendte Cyril tilbake til Det blå værelse for å skaffe seg ytterligere opplysninger. Da han tenkte tilbake på samtalen forskjellige faser, slo det ham nemlig at ett punkt fremdeles var noe uklart.

— Hør nå her et øyeblikk! sa han.

Lady Bassett så opp fra boken, synlig irritert.

— Har De ikke noe eget soveværelse, Mr. Mulliner?

— Joda, svarte Cyril. — De har redd opp til meg i Vollgravrummet. Men det var en ting jeg gjerne ville De skulle svare meg på.

— Javel?

— Ble det ja eller nei?

— Ja eller nei til hva?

— Om jeg kunne gifte meg med Deres datter Amelia.

— Nei. Så absolutt nei.

— Nei?

— Nei.

— Ja, ja, sa Cyril. — Som De vil. Natte-natte igjen.

DET var en noe nedtrykt Cyril Mulliner som trakk seg tilbake til Vollgravrummet. Han innså nå klart hvordan saken stod. Moren til den piken han var glad i, hadde blankt nektet å godta ham som frier. En temmelig fortvilet situasjon, tenkte Cyril, idet han gram i hu tok av seg skoene.

Så lysnet han litt opp. Det var nok mulig at hans liv var ødelagt, men fremdeles hadde han igjen å lese de to siste tredjeparter av «Gift i suppen».

I det øyeblikk da toget stanset ved Berkley Regis stasjon, var Cyril nådd til det sted i boken hvor detektiv-inspektør Mould kikker inn gjennom en halvåpen kjellerdør og — idet han trekker pusten fort — viker tilbake i skrekk. Det lød jo meget lovende. Cyril skulle akkurat gå over til nattbordet, hvor han antok at der tjenende ånd som pakket ut av koffertene, ville ha lagt boken — da det med ett var som en iskald eiv rislet ned langs ryggraden hans, og hele rummet danset for øynene på ham.

På ny husket han at han hadde glemte boken på toget.

Han utstøtte et dyrisk skrik og vaklet bort til en stol.

Tapets psykologi har ofte vært gripende skildret av dikterne, som har lagt hele sin sjel i beskrivelsen av kvalene den gjennomgår, som har mistet foreldre, hustru, barn, penger, berømmelse, hund, katt, kjæreste, hest og til og med kraveknapper. Men ingen dikter har hittil tatt opp til kunstnerisk behandling det tap som kanskje er det mest følbare av alle — det som den opplever som er kommet halvveis i en detektivfortelling, og som så ved sengetid befinner seg uten boken.

Cyril orket ikke engang tenke på den natt som nå lå foran ham. Hjernen nev seg allerede frem og

Cyril dunket hovmesteren jovialt mellom ribbenene . . .

Disse siste ord fikk en klaff til å falle ned i Cyrils hukommelse. Nå husket han plutselig grunnen til at han var der han var. Han åpnet øynene og hugg dem i Lady Bassett.

— Lady Bassett, sa han — Hvis jeg ikke er helt feil underrettet, så er De en kjent oppdagelsesreisende?

— Ja, det er jeg.

— Og på Deres oppdagelsesreiser har De vandret gjennom mange jungler i mange land?

— Det har jeg.

— Si meg, Lady Bassett, sa Cyril inntrengende. — Når De vandret gjennom disse junglene og var en sann plage for alt liv som fantes der, la De da merke til noe spesielt. Jeg tenker da på det faktum at kjærligheten støter en på overalt, til og med i jungelen. Kjærligheten bryr seg ikke om grenser, bånd og tvang, den er i alt som lever. Enten det nå er en kongo-neger, en amerikansk schlager-forfatter, en jaguar eller en tse-tse-flue, så vil de forsøke å finne seg en make, felt i en slags dagdrøm, og i den

utstrekning sengkjerne tillot det, forsøkte han å spille «Gubbanoa» på Lady Bassetts tær.

— Jeg hørte visst ikke riktig .. min datter Amelia?

— Ung pike med grå øyne, middels høy, nærmest kastanjebrunt, rødlig hår, forsøkte Cyril å hjelpe på hennes hukommelse. — Oppriktig talt, De kjenner da vel Amelia! Henne treffer man jo overalt. Og la meg si Dem en ting med det samme, Mrs. . . . jeg har dessverre glemt hva De heter. Jeg vil bare si at vi skal gifte oss, bare jeg får den elendige moren hennes til å gå med på det. Si meg, sånn mellom venner, hvordan tror De chansene står?

— Temmelig svakt.

— Svakt?

— All den tid jeg er Amelias mor.

Cyril blunket flere ganger med øynene, virkelig overrasket.

— Ja, det er sant. Det er jo det De er. Jeg kjente Dem bare ikke igjen med en gang. Har De vært her hele tiden?

tilbake som en såret slange i bur, i et fortvilet forek på å finne en forklaring på inspektør Moulds merkelige oppførsel. Horatio Slingsby var en forfatter som man kunne stole på, en som ikke lurte leserne. Han var ikke av den typen forfattere som i neste kapittel ville avspise leserne med noen ord om at inspektør Mould sa reddelseslagen ut fordi han plutselig husket på at han hadde glemt å poste brevet som hans kone hadde bedt ham legge i postkassen. Hvis en detektiv i en Slingsby-bok virkelig ble en anelse foruroliget ved å se inn gjennom en åpen kjellerdør, var det fordi det minst lå ett lik der nede.

Et lavt stønn, som fra et vesen i den ytterste nød, slapp frem over Cyrils lepper. Hva skulle han gjøre?

Hva skulle han gjøre? Det var ikke engang mulig å skaffe et brukbart surrogat for «Gift i suppen». Han visste så vel hva han ville finne hvis han gikk ned i biblioteket for å prøve å få tak i noe å lese. Sir Mortimer Wingham var en solid landsens herremann, hans hustru interesserte seg mest for eksotiske religioner, og deres litterære smak var deretter. I biblioteket ville det være bøker om Ba-ha-isme og gamle skinnbind av «Landbrukets Encyclopædia», samt «To år i solvarme Ceylon» av pastor Orlo Waterbury. Men noe som kunne interessere Scotland Yard, noe med litt blod i og et lik eller to som en stakkar kunne sette tennene i, var det ikke antydning til.

For å komme til saken: hva skulle han gjøre?

Da plutselig, som et svar på spørsmålet, så han løsningen. Han følte seg med ett som et nytt menneske, nå som han øynet en utvei:

Det var allerede sent på natt. Lady Bassett sov nok forlenget på sitt grønne øre. «Gift i suppen» lå sannsynligvis på nattbordet ved siden av henne. Alt han trengte å gjøre, var å snike seg inn og slå kloen i den.

Desto mer han tenkte på det, desto bedre syntes han planen var. Det var f. eks. ingen fare for at han, så snart han stod i Lady Bassetts rum, ville føle seg desorientert med hensyn til værelsets geografi. Tvertom, han hadde inntrykk av at han hadde tilbragt halve livet i Lady Bassetts værelse. Der kunne han finne frem selv med lukkede øyne.

Han nølte ikke lenger. Etter å ha iført seg slåbrok, lurte han seg ut av sitt eget rum og hastet ned korridoren.

Forsiktig skjøv han opp døren til Det blå værelse og lukket den varsomt etter seg. Et øyeblikk stod han der fylt av alle de følelser som kommer til et menneske som krysser sitt spor og vender tilbake til et kjent og kjært sted. Omkring ham på alle kanter lå det kjære, gamle værelset, akkurat som før. Minnene strømmet inn på ham. Rummet lå i mørke, men det var ingen hindring. Han visste hvor nattbordet stod, og han satte seg i bevegelse mot det med listende steg.

Ved måten hvorpå Cyril Mulliner nærmet seg nattbordet, var det noe som ville fått Lady Bassett — hadde hun vært vidne til det — til å tenke på en jaktleopard som snek seg inn på sitt bytte. Bare på ett punkt var det forskjell mellom den teknikk som ble anvendt av Cyril på én side og villdyret på den annen. Det hender forholdsvis sjelden at jaktleoparder — eller leoparder i det hele tatt for den saks skyld — snubler over elektriske ledninger på gulvet, slik at tilhørende lamper går i gulvet med brak som fra middels store steinskred.

— La oss anta at De skal passere en elv i Ekvatorial-Afrika ved hjelp av en primitiv jungelbro

Det gjorde derimot Cyril. Ikke før hadde han nappet til seg boken og stukket den i lommen på slåbroken, så ble foten hans innviklet i en ledning. Lamper på nattbordet hoppet lett og ledig ut i tomme luften, og til et akkompagnement ikke ulikt lyden av hundre tallerkener som ble knust samtidig ved hundre oppvaskbenker, stupte den i gulvet og ble totalskadet.

I det samme kom Lady Bassett, som hadde vært opptatt med å jage ut en flaggermus, inn igjen fra verandaen og slo på lyset.

Å si at Cyril Mulliner ble en tanke perpleks, ville nesten være for forsiktig uttrykt. Noe slikt som dette hadde han ikke opplevd siden han elleve år gammel listet seg inn i mors spiskammers for å stjele syltetøy — og rev nedover seg tre hele hyller med melk, smør, hermetikk, agurkglass, ost, egg, kaker og kjøttdeig. Det han følte nå var en tro kopi av hans reaksjon under dette eventyr fra guttedagene.

Også Lady Bassett lot til å være bragt en smule ut av fatning.

— Det sa hun.

Cyril nikket, og forsøkte å få til et beroligende smil.

— Morn, sa han.

Hans vertinne la tydelig sin misnøye for dagen.

— Litt privatliv må da også jeg ha krav på, Mr. Mulliner, bemerket hun iskaldt. — Ikke så å forstå at jeg er snerpet, men jeg kan allikevel ikke helt forsonne meg med tanken på felles soveværelser.

Cyril prøvde å slå an en mer gemyttlig tone.

— Jeg har det visst med å stikke innom.

— Da Sir Mortimer fikk høre at jeg hadde fått dette værelset, fortalte han meg at det etter sigende skulle spøke her, fortsatte Lady Bassett. — Hadde jeg visst at det var De som var spøkelseset, Mr. Mulliner, ville jeg pakket koffertene mine og tatt inn på vertshuset i landsbyen istedet.

Cyril stod med høyd hode. Han

kunne ikke annet enn føle at kritikken var berettiget.

— Jeg innrømmer at det kan være et og annet å si på min oppførsel. Min eneste unnskyldning er at Kjærligheten har ført meg hit. Dette er nemlig ingen tilfeldig visitt, Lady Bassett. Når jeg stakk innom, var det for å nevne for Dem enda engang at jeg gjerne vil gifte meg med Deres datter. De har sagt nei. Hvorfor? Svar meg på det, Lady Bassett.

— Jeg har andre planer for Amelia, sa Lady Bassett kjølig. — Jeg vil ikke at min datter skal gå bort og gifte seg med et viljeløst, degenerert produkt av vår moderne drivhussivilisasjon. Jeg vil at hun skal gifte seg med et ordentlig, reallt mannfolk, vant med livet ute på de store, åpne vidder, hvor menn er menn. Ikke det at jeg har lyst til å såre Dem, Mr. Mulliner, fortsatte hun noe vennligere. — Men når alt kommer til alt, er De jo et persilleblad.

— Det benekter jeg absolutt, erklærte Cyril. — Jeg vet ikke engang hva et persilleblad er for noe.

— Et persilleblad er en mann som aldri har sett solen renne over slettene ved Nedre Zambesi, en som ikke vet hva han skal gjøre når han blir angrepet av en rasende flodhest. Hva ville De gjøre, Mr. Mulliner, hvis De stod ansikt til ansikt med en skadeskutt flodhest?

— Det er ikke særlig sannsynlig, sa Cyril, — at jeg noen gang kommer til å ferdes i de samme kretsene som skadeskutte flodhester.

— La oss da ta et annet eksempel, noe som kan hende så å si hver dag. La oss si at De skal passere en elv i Ekvatorial-Afrika ved hjelp av en primitiv jungelbro. De går kanskje helt i Deres egne tanker. Da blir De plutselig kalt tilbake til den harde virkelighet ved synet av en pytonslange som med åpent gap strekker seg ned fra grenene over Dem. Samtidig oppdager De at en puma ligger klar til sprang på den ene enden av broen, mens to hodejegere — med giftige pusterør i

munnen — venter ved den andre enden. Under Dem, i elven, lurar en krokodille. Hva ville De ha gjort i en slik situasjon, Mr. Mulliner? Cyril overveiet saken.

— Jeg ville synes det hele var nokså ubehagelig, sa han. — Jeg ville ikke vite hvor jeg skulle henvende meg.

Lady Bassett lo. En nedlatende, spottsk liten latter.

— Det er nettopp det jeg mener. En slik situasjon ville imidlertid neppe ha bekymret Lester Mapledurham.

— Lester Mapledurham!

— Den mann som skal gifte seg med min datter Amelia! Han bad meg om hennes hånd like før midt på dagen.

Cyril vaklet. Dette siste slaget, plutselig og uventet som det var, gjorde ham helt til gelé. Og allikevel, sa han til seg selv, han burde vel egentlig ha ventet akkurat noe slikt. Oppdagelsesreisende og storsviltjegere henger sammen som erteris.

— I den situasjon som jeg her har antydnet, ville Lester Mapledurham ganske enkelt ha stupt ut i elven, ventet til krokodillen gikk løs på ham, raskt puttet en trebit inn mellom kjevene på den, og så stukket den i hodet med et spyd, idet han hele tiden passet på ikke å bli truffet når den slo med halen. Derefter ville han la seg drive nedover med strømmen og ta seg i land på et trygt sted. En slik mann er det jeg vil ha som svigersønn!

UTEN ett ord forlot Cyril værelset. Ikke engang det faktum at han nå hadde «Gift i suppen» i sin besittelse kunne oppmuntre ham i hans svarte fortvilelse. Vel tilbake i sett eget rum, kastet han bare boken fra seg på sengen og begynte å trave hvileløst frem og tilbake på gulvet. Og han hadde knapt tilbakelagt strekningen to ganger, da døren ble åpnet.

I det øyeblikk han hørte klikket i dørvieren, foresvevet det Cyril først at det måtte være Lady Bassett som hadde savnet boken, lagt

JULENS

to og to sammen, og innfunnet seg for å kreve sin eiendom tilbake. Og han forbannet seg selv fordi han hadde vært så uforsiktig å slenge boken fra seg midt på sengen, hvor alle kunne se den.

Men det var ikke Lady Bassett. Den uventede gjest var Lester Mapledurham. Iført en pyjamas som minnet Cyril om et budoar som han nettopp hadde innredet for en kjent forfatterinne, stilte Mapledurham seg foran ham med korslagte armer og farlig trusel i blikket.

— Hit med smykkene! sa Lester Mapledurham.

Cyril var litt desorientert.

— Smykkene?

— Smykkene.

— Hvilke smykker?

Lester Mapledurham begynte å bli utålmodig.

— Jeg kan da ikke vite så nøye hvilke smykker det er. Det kan være Wingham-perlene eller Bassett-diamantene eller for den saks skyld Simpson-safirene. Jeg så ikke hvilket rum det var De kom ut fra.

Det gikk et lys opp for Cyril.

— A nå, sa han. — Sønn å forstå. De så at jeg kom ut fra et av de andre værelsene.

— Jeg gjorde det, ja. Jeg hørte et voldsomt brak, og da jeg tittet ut, så jeg at De tuslet oppover gangen.

— Det skal være meg en fornøyelse å forklare hvordan det henger sammen, sa Cyril. — Jeg har nettopp hatt en lengre samtale med Lady Bassett om en helt privat sak. Uten noen som helst forbindelse med diamanter.

— Er De nå sikker på det?

— Helt sikker. Vi snakket om flodhester og slanger og hennes datter Amelia og krokodiller og det ene med det andre, og så gikk jeg.

Lester Mapledurham var ennå ikke helt overbevist.

— Hm, sa han. — Ja, ja, hvis noen såvner noe imorgen tidlig, så vet jeg hva jeg har å gjøre. — Hans blikk streifte sengen. — Hei! fortsatte han, interessert med ett. — Der har vi jo Slingsbys aller siste! Jeg har hørt at den skal være god. Leeds-posten skriver: Spenning på hver side...

Han gikk mot døren, og med et stikk av smerte skjønte Cyril at den annen tydeligvis hadde til hensikt å ta boken med seg. Den dinglet lett i en bronsebrun hånd av størrelse omtrent som en midtels skinke.

— Unnskyld men... brast det ut av Cyril.

Lester Mapledurham snudde seg. — Var det noe?

— Neida, sa Cyril. — Jeg ville bare si godnatt.

Så snart døren var lukket, hev han seg på sengen og gjemte ansiktet i putene og forbannet seg selv fordi han hadde vært så ynkelig feig at han ikke hadde våget å rive boken fra storviltjegeren. Et øyeblikk hadde han nesten våget det, men så møtte han sin motstanders blikk. Det var som å se en av Lady Bassetts flodhester rett inn i øynene.

Og nå, takket være sin egen feighet, var han igjen uten «Gift i suppen».

Hvor lenge Cyril lå slik, hensunket i dystre og bitre betraktninger, er ikke godt å si. Han ble vekket fra sine tanker ved at han hørte døren gli opp igjen.

Lady Bassett stod foran ham. Det var tydelig å se at hun var dypt beveget. Hun rettet en skjellvende pekefinger mot Cyril.

— De... udyr! Ropte hun. — Gi meg boken min tilbake!

Det kostet Cyril adskillig viljestyrke å beholde selvbeherskelsen.

— Hvilken bok?

— Den boken som De stjal med Dem fra værelset mitt.

— De vil ikke si at noen har

stjålet en bok fra værelset Deres? Det var det verste jeg har hørt!

— Mr. Mulliner, sa Lady Bassett kaldt. — Litt mindre snakk og litt mer bok, takk!

Cyril løftet hånden. — Jeg vet hvem som har boken Deres. Lester Mapledurham.

— Kom ikke med tøv! — Det forholder seg slik som jeg sier. Da jeg for kor tid siden var på vei til Deres rum, så jeg ham komme derfra og holde noe i hånden med alle tegn på dårlig samvittighet. Jeg husker godt at jeg syntes det var svært påfallende. Han sover i ur-værelset. Hvis vi stakk over dit med én gang, kniper vi ham kanskje på fersk gjerning.

Lady Bassett overveiet forslaget. — Det er jo helt utenkelig, sa hun tilslutt. — Han ville aldri nedlate seg til noe slikt. Lester Mapledurham... en mann som engang drepte en løve med en hermetikkåpner.

— De er gjerne de verste, sa Cyril. — Spør hvem som helst. — Og han er forlovet med min datter! Ja, ja, den forlovelsen blir ikke langvarig, om det viser seg at De har rett. Kom, Mr. Mulliner!

Sammen listet de to seg bortover den stille korridoren. Ved ur-værelset stanset de. Lys strømmet ut gjennom sprekken under døren. Taust, uten et ord, pekte Cyril på dette skumle vidnesbyrd om at lesning på sengen pågikk innenfor. Han så at Lady Bassett stivnet til, og hun snakket med seg selv ganske lavt i noe som lot til å være en afrikansk dialekt.

I neste nu hadde hun revet døren opp, og med et sprang verdig en løvinne var hun borte ved sengen og slet boken ut av hendene på Lester Mapledurham.

— Nå! sa Lady Bassett. — Nå! sa Cyril.

— Morn! sa Lester Mapledurham forbauset. — Er det noe i veien?

— Det var altså De som stjal boken min!

— Boken Deres? Den boken har jeg lånt av Mr. Mulliner.

— Og det vil De ha oss til å tro! sa Cyril. — Lady Bassett utmerket godt at jeg glemte mitt eksemplar av «Gift i suppen» på toget.

— Naturligvis gjorde han det, sa Lady Bassett. — Forsøk ikke å komme med snakk, unge mann. De er tatt på fersk gjerning. Og la meg med det samme si Dem en ting til, som kanskje vil interessere. Hvis De tror at De efter en slik slyngelstrek kan gå bort og gifte Dem med Amelia, så tar De feil.

— Fullstendig feil, sa Cyril.

— Men hør nå her...

— Jeg vil ikke høre på Dem et øyeblikk lenger! Kom Mr. Mulliner!

Fulgt av Cyril forlot hun værelset. En stakket stund vandret de tause side om side. Så sa Cyril:

VANNRETT:

1. Orkester
6. Tegn
11. Sprog
13. De har ennå ikke nådd sitt mål
15. Embedsmenn
16. Tre
17. Gresk gud
18. Tåpelig
21. Linje
23. Skake opp
27. Dårlig
28. Sette pris på
30. Surre
31. Strålende affære
34. Skipsfører
35. Européer
39. Stokkverk før i tiden
40. Kløver
42. Bygrunnlegger
45. Fisk
46. Farve
47. Spesialist
49. Tegn
52. Skinnhellige
55. Litt av hvert
58. Brukes til salat
59. De virker langs kysten
60. Sett
63. Krydder
66. Européer
67. Trafikkåre
68. Verk
69. Riksadvokat
70. Form
71. En Haaland
75. Strimmel
80. Forberedt
83. Rovdyr
84. Handelsminister under krigen
85. Keiser
86. Forfalskning
91. Kant

92. Keiser

93. By i Japan
94. Klare
96. Krypdyr
99. Vendinger
102. I 6 vannrett
103. Kapper
104. Passe
107. Sökte
110. Gudinne
113. Kost
114. Mineral
116. Bind
117. Pronomen
118. Arveanlegg
120. Dårlige
122. Stav
124. Ta sin begynnelse
125. Mine
126. Den er for tilskuere

LODDRETT:

1. Fisk
2. Hovedstad
3. Spiss
4. Dra
5. Vis
6. Frukt
7. Fisk
8. Merker
9. Gnagere
10. Fyr
12. Slår
14. Kroner
19. Ussel fyr
20. Norsk forfatterinne
22. Edelsten
24. Mør
25. Farve
26. Klar
29. Farvestoff
31. Plagg
32. By i California
33. Fisk opp
36. Fugl
37. Måleenhet
38. Fiskeredskap
40. Norsk maler
41. Engelsk dikter

43. Profet

44. Skade
48. Måleenhet
50. Enestående
51. Båt
52. Kjoretøy
53. Innsjø
54. Del
55. Skade
56. Drikk
57. Bakverk
60. Vask
61. Ape
62. Mugne
63. Lek
64. Forskjell
65. Gudinne
72. Grunnstoff
73. Pattedyr
74. Legemiddel
76. Hvirvel
77. Fugl
78. Hodeplagg
79. Drøvtygger
80. Farve
81. Helvete
82. Bær
86. Bilde
87. Karakter
88. Mann
89. Dikt
90. Øy
91. Videnskapsmann
95. Griper
96. Hærfører
97. Slektning
98. Krypdyr
100. By i Nevada
101. Røre
104. Blomst
105. Bevegelse
106. Fiskedam
108. De har vinger
109. Rett
111. Poststasjon i Hordaland
112. Hovedstad
115. Blad
119. Noe å synge med
121. Drikk
123. Mynt

— Reddet i siste øyeblikk!

— Hvem?

— Amelia. Tenke seg til å bli bundet til en slik mann. Det må da være en lettelse for Dem å vite at hun istedet kommer til å gifte seg med en skikkelig interiørarkitekt.

Lady Bassett stanset. De stod nå utenfor Vollgravrummet. Hun så på Cyril og hevet begge øyenbrynene.

— Svever De i den villfarelse, Mr. Mulliner, at jeg, bare på grunn av dette kjedelige intermesso, har til hensikt å godta Dem som en mulig svigersønn?

Cyril følte grunnen svikte under seg.

— Vil De ikke det?

— Selvsagt ikke.

Det var som om noe brast inne i Cyril. Plutselig ble han grepet av en vill dristighet. Rent forbigående ble han et jungeldyr, en afrikansk leopard som slåss for å vinne sin make.

— Jasså nå! sa han.

Og idet han raskt nappet «Gift i suppen» ut av hånden på Lady Bassett, smatt han inn på sitt rum, smelte døren igjen, og låste den.

— Mr. Mulliner!

Det var Lady Bassetts stemme som kom bønrfallende gjennom treverket. Apenbart var hun rammet i sitt aller innerste, og Cyril smilte spottsk. Nå kunne han diktere sin betingelser.

— Gi meg boken, Mr. Mulliner!

— Kunne ikke falle meg inn, sa Cyril. — Jeg akter å lese den selv. «Peebles Budstikke» skriver: — Tett og spennende...

Fra den annen side av døren lød et fortvilet stønn.

— Naturligvis, sa Cyril. — Hvis det var min fremtidige svigermor jeg talte med, så ville selvfølgelig hennes ord være lov.

Det ble helt stille utenfor.

— Som De vil, sa Lady Bassett.

— Amelia og jeg kan gifte oss?

— Ja.

Cyril låste opp døren.

— Kom, mor! sa han varmt. — La oss lese boken sammen nede i biblioteket.

Lady Bassett var fremdeles litt rystet efter de siste timers opplevelser.

— Jeg håper at jeg har handlet riktig, sa hun.

— Det kan det da ikke være noen tvil om.

— De lover meg at De kommer til å gjøre Amelia lykkelig.

— Vær sikker!

— Ja, ja, selvom De ikke kommer til å gjøre henne lykkelig, så får det ikke hjelpe, sa Lady Bassett oppgitt. — Jeg kan ganske enkelt ikke legge meg uten den boken. Jeg var nettopp kommet til der hvor inspektør Mould er innesperret i den underjordiske hulen...

Lesning på sengen pågikk inne hos storviltjegeren Lester Mapledurham.